

Saint Leger 16-III-1939

(12)
18

Recordada Maria meva:

Acabo d'arribar de correus on m'han entregat la terra canta del dia 9. Tira't com van els correus de refugiats! Les teves lletres, gran ambers, són l'illusió millor del dia. Les noves teves m'arcequen l'ànim, i no recordo el temps ventós que no ems abandona d'ençà que ems trovem ací. Tot, però, ho supero content i confiat. Dintre d'ets, les inconcòditats, hem sabut trobar en elle, la part agradable i superem aquesta situació i segurament de més dolents que es presentessin. Ahir et deia com passen les hores, la vetllada d'ahir fou més exquisita que l'anterior. Vingué un recitador de poesia asturià ell i molt bo. Ens obsequià amb un recital esplèndid. Això i el comunyanisme existent ens ajuda a esperar els temps millors i que tots somnem: reunir-nos amb el

éssers més estimats per a endegar de
nou la vida del treball.

No t'escaparies per les molèsties
que sentis. Sento únicament no poder
estar vora teu per a, com altre vegades,
apuntar a la calor de les mans, les
calorís meves. Aviat vindrà i visc
amb la confiança que en lluna prò-
xima podré prestar-te eh aquest ca,
i en tots el meu consol. Veritat nena
meva?

M'alegro que facis gestions per
a què senti fàbrega. Malgrat però
els bons desigs de la gent lliure nostra
dubtem ho conseguirem. Unz ens escriv
i trobes dificultats grans. La solució
millor nostra seria apuntar-nos en el
tan citat camp per intellectuals o bé
que, els quaqueros, com t'explicava
ahir vinguessin per nosaltres. Els fran-
cesos no volen carregar-se de refugiats
masdes, i l'interès pel futur és que
no tinguin de buscar-los, sino tro-

bar-los tots reunits. Pic això per molts
casos que coneixco. Fàbrega és merxer
la llibertat. La seva edat avançada
els càrrec tot el faria més útil lleure
que ací. A més està un xic defallit
per unes angines que acaba per de
guarir. No vull dir que no aguanti
fort. Ja el coneixes.

En la meua carta d'ahir et deia
que havia escrit a en Farnés i penso
que ho deia en una altra en la qual
et deia m'acabarissis el perquè la Cin-
teta no evacua. Hauràs rebut aquesta?

No estranyis deisi per alt de
cenyir-me a les teus cartes. Si vegeg-
sis en les condicions que escric tinc
feina en aguantar el paper. Una ve-
gada negligida la carta teua, per-
què no se'm perdi per les butxaques
o bé se'm intaguli (penso que estem
sempre sentats per terra) la depositi
a la cartera de mà i al tornar't pot
ser sí, que oblidat donaste conteta a

alguna cosa. Tensim una tauleta i
quatre cadire, però allí no pots pas es-
criure. Pensa que hi ha una tertúlia
permanent a la xarola blava de 20
o més companys. Per escriure't no en
queda més remei que fugir de tota aque-
ta massa i buscar un reconet on po-
der explicar-me amb tu, sempre però en
mig de les converses més acalorades. Amb
això vull dir-te, neneta meua, que no
estranyis que els conceptes i la clació dels
meus escrits no llugin.

Cuida't força, com ho
fem nosaltres, i tinguis plena confiança
amb el final d'aquesta odisea. Aquest
serà tal com el voleu: ple de felicitat.

Nosaltres, aquantem fems
ací esperant la solució dels quaqués
o bé del camp específic d'intellectuals.
Marxen molts. Potser aviat al quedar
sols ens inventaran a sortir. La consigna
però nostra és la mateixa que la vella de Vegri.

T'estima molt i et recorda sempre el

ter Milalta